

Защо ли не ни остави на мира? — се питахме ние една друга и съ ужасъ чакахме да видимъ какво още ще се случи съ насъ.

Мина се день, два и една сутрина токо слушахме: щапъ! щапъ! — човѣкътъ пакъ иде при насъ и ние треперимъ ли треперимъ Той откъсна една частъ отъ насъ — измачканата калъ — и влѣзе въ една стая, гдѣто имаше една голѣма маса, върху която имаше едно колело съ единъ кракъ, прокаранъ прѣзъ масата и прикрѣпенъ долу въ срѣдата на едно голѣмо колело.

До тази маса имаше столъ, а на около — полички, на които бѣха поставени съдове. Човѣкътъ седна на стола, откъсна една малка частъ отъ насъ, тури ни на малкото колело, па като почна да върти съ кракъ голѣмото, — завъртя се малкото, а заедно съ него и ние. Ехъ, да видите, колко силно се въртѣхме! Колкото пѣти си припомня, свѣтъ ми се завива!

Но забѣлѣжете, че нашето въртене не бѣ напразно: въ това врѣме човѣкътъ бѣ поставилъ голѣмитѣ си прѣсти (палцитѣ) въ срѣдата, а другитѣ около ни, та при въртенето, отъ пипането на човѣка, полека-лека се изтеглявахме на горѣ, до като най-послѣ видѣхме, че човѣкътъ направи отъ насъ